

auväärts emmand," väestas temma, „agga ma wöin ommale Piibli osta." — „Teie ostate ommeti luggeda?" füüsits teine veel. „Rüüt ista." — „Noh," ütles emmand, „wötké ni fauaks minnu poia Piibli, sunni isse ennesele ühhe sate ostnud. Vuggege temma eest se näddal holega ja tulge tulleväl pühhapäwal jälle jutlusele. Ma tahhan teile hea melega ommas pingis istumise paika hoida." Noormees pistis Piibli ramatu tännades taslu ja ruttas minnema.

Teine pühhapääw tuli — agga woöras polnud nähhä. Röif selle aja olli lapse emma saggedaste ja sindlaste temma eest palvet teinud, ja olli wägga kurb kui näggi, et ta teisel pühhapäwal ärra jäi. Agga kolmandamal pühhapäwal olli noor mees jälle lirritus. Ta olli sedda puhku wišafaste ride, agga silmist wägga sahwatond. Pärrast jutlusti panni ta Piibliramatu sõnna lausumata pojiti ette ja ruttas lirrikust välja. Ta ei tulnud ennam tagasi. Agga ühhe walge lehhe peal Piibli sees seisid pülatši pulgaga kirjutud, et ta need fakt näddalat ni haige olnud, et ei sanud toast välja. Ta lännas wagga emmandat, et ta temma hingi iggawefest huffatusfest olli aidanud ümberpöörda; ja et ta mönne päwa pärrast suit omma soju, louna pole tahtis tagasi minna.

Mittu aastat läksid möda ja woöras noor mees olli pea jubba teiste mällestufest laddunud. Wagga

emma läks iggawese rahhu sisse, ja temma poeg läswas mehhets, öppis arstiks ja wöttis ühhe föalaewa peal tenistust. Kuleme nüüd mis ta meile siin isse on üllespannud. Se olli függise, aastal 1849, jubba 12 ehk 13 aastat pärrast sedda, kui nimimetud noor mees meist olli lahkinud, et meie laew Alviritamaal ühhes soddamas Kapstati liggidal seisis. Ühhel pühhapäwal föudsin ma omma sõbraga linna, ja läksin lirritu jutlust kiusma. Pärrost jutlust passus üls herra, kes mo selja tagga istus, subba mo Piiblit, mis mo ees seisis, nähhä. Pea andis ta sedda mulle tagasi, ja ma läksin omma sõbraga lirrikust välja. Meele tahtsimine just ühhe trahteri sisje astuda, wähhä toitu wöötma, kui sesamima herra, kes mo Piiblit läbbi wadanud, omma fät mo ölla peale panui, ja must füüsits, kas mul mõnni silmapilg aega olleks, temmaga räfida. Meele astusime ühle tappa. Qui ollime mahha istunud, watas ta faua aega mo silmi ja hattas siis sure healega nutma. Siis füüsits ta minnu nimme, mo wanuust ja fus ma sündinud, ja töige wimots, kas ma lapsena, ühhel pühhapäwal olleskin joobnud mehhe lirritu passunud, ja tedda omma emma förwa juhhatanud istuma. Temma füssimise peale tuli luggu morest mehheist, telle eest mo emma ni pasju palvet teinud, selgeste minnu mele. Ta sõnneles mulle ellava tundmisse ja wägga ligutud südbamega omma ellust, kuidas